

בבית המשפט העליון

ע"א 1216/17

לפני:

כבוד הרשם גלעד לובינסקי זיו

המערערת:

רנאר אופנה ייצור ושיווק (1993) בע"מ

נגד

המשיב:

אלימלך גד

בקשה לסילוק על הסף ותגובת המערערת לבקשה

החלטה

עיינתי עיין היטב בבקשת הסילוק ובתגובה לה, והגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

לתגובת המערערת צורף תצהיר מטעם בא כוחה בו צוין, בין היתר, כי "לא התקבלה במשרד הח"מ הודעת דואר אלקטרוני אשר לפיה ניתן פסק הדין בתובענה". בתצהיר אף הובהר כי תיבת הדואר האלקטרוני אליה מתייחסת הכתובת אשר נמסרה לבית המשפט - תקולה; וכי בא כוח המערערת פנה מספר פעמים למזכירות בית המשפט ולמוקד התמיכה של מערכת "נט המשפט" במטרה לשנות את כתובת הדואר האלקטרוני האמורה, אך הדבר לא צלח. נוכח האמור, חלה בענייננו הוראת תקנה 497ג(2) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, וממילא אין בידי לקבוע כי פסק הדין הומצא למערערת ביום 22.12.2016 (המועד בו נשלחה, על פי הנטען, הודעת הדואר האלקטרוני - ראו תקנה 497ג(1) לתקנות האמורות).

עוד אציין, כי אפילו אניח שבא כוח המערערת או מי מטעמו צפה בפסק הדין באמצעות מערכת "נט המשפט" באופן יזום ביום 22.12.2016, לא יהיה בכך כדי

לשנות. כך, שכן על פי הפסיקה צפייה ביוזמת בעל הדין או מי מטעמו אינה מהווה המצאה כדין, וממילא אין בה כדי להתחיל את מרוץ הימים להגשת הליך ערעורי (למשל, בש"א 7703/15 פלונית נ' פלוני (15.1.2016), פסקה 2; ע"א 3693/15 לנגוצקי נ' רציו חיפושי נפט שותפות מוגבלת (5.11.2015), פסקה 2(א)). אף אינני סבור כי די בתגובה הלקונית אשר ניתנה מטעם המערערת לאמצעי התקשורת ביום 22.12.2016 כדי לגבש את אותן נסיבות חריגות המצדיקות את החלת "חריג הידיעה" (לעניין זה ראו השוו, פרשת לנגוצקי לעיל, פסקה 3).

נוכח כלל האמור, אין מקום למנות את הימים להגשת הערעור מיום 22.12.2016 כנטען. די בכך על מנת לקבוע כי הערעור הוגש במועד (שכן האיחור הנטען היה של יום אחד בלבד).

בקשת הסילוק נדחית איפוא. משהבקשה הוגשה בהתבסס על רישומים המצויים במערכת "נט המשפט", לא ייעשה צו להוצאות.

ניתנה היום, י"ד באייר התשע"ז (10.5.2017).

גלעד לובינסקי זיו, שופט

ר ש ם